

θέματα τούτου κατά τὴν ἐφετεινὴν ἐσοδείαν (1959) διεπιστώσαμεν τὰ ἑξῆς :

α) Ὅτι ὅλαι σχεδὸν αἱ ξηραὶ ράγες αἰτίνες ἐξηράνθησαν κατὰ τὸ πρὸ τοῦ τρυγητοῦ προαναφερθέν μικρὸν χρονικὸν διάστημα ἔφερον παρὰ τὸν μίσχον καὶ καθέτως πρὸς τὸν μεγάλον ἄξονα τῆς σχισμῆς ἡμισελήνοειδῇ (μισοφέγγαροι) σχισμῇ τοῦ φλοιοῦ. Ἡ παρατήρησις αὕτη ἐγένετο κατ' ἐπανάληψιν εἰς σταφιδαμπέλους Ζακύνθου κατὰ τὸν Αὐγούστον 1958 καὶ ὡς φαίνεται αἱ ἐκ τοῦ «ραπίσματος» ζημιαί εἰς τὴν Νῆσον εἶναι ἠδὲ ξημενίαι.

β) Ὅτι αἱ ἐν λόγῳ ράγες ἦσαν κυρίως μικροῦ καὶ μετρίου μεγέθους.

γ) Ὅτι ἡ σχισμὴ ἔλαβε χώραν κατὰ τὸ μικρὸν πρὸ τοῦ τρυγητοῦ χρονικὸν διάστημα τῶν 15—25 ἡμερῶν, καὶ

δ) Ὅτι ἡ σχισμὴ εἰς ὅλας τὰς ράγας εἶχε τὴν αὐτὴν μορφήν καὶ τὴν αὐτὴν θέσιν μὲ μαθηματικὴν ἀκρίβειαν.

Αἱ ὡς ἄνω διαπιστώσεις ὠδήγησαν ἡμᾶς εἰς ἀναζήτησιν ἄλλου αἰτίου μακρὰν εἰς τὴν μικροοργανισμῶν καὶ λοιπῶν ἑξωτερικῶν αἰτίων.

Οὕτω προέβημεν εἰς τεχνητὴν σχάσιν τῶν ραγῶν δι' ἐμβαπτίσεως ὑγίων σταφυλῶν ἐπὶ τινὰς ὥρας εἰς ὕδωρ, ἐνῶ συγχρόνως, παρηκολουθήσαμεν ἐπὶ τόπου τὴν ἐξέλιξιν τῆς προσβολῆς σταφυλῶν ὑπὸ ὠίδιου καὶ περνοσπόρου.

Αἱ ἐπ' αὐτῶν παρατηρήσεις μας ἐν συνόψει εἶναι αἱ ἑξῆς :

1) Μετὰ τινὰς ὥρας ἀπὸ τῆς ἐμβαπτίσεως εἰς ὕδωρ τῶν σταφυλῶν ἤρχισεν ἡ σχάσις τῶν ραγῶν.

2) Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐσχισμένων ραγῶν ἠῤῥα μετὰ τῶν ὥρῶν ἐμβαπτίσεως, εἰς χρόνον δὲ ἐμβαπτίσεως 12 ὥρῶν εἶχον ἀπομείνει ὀλίγαι ράγες ἀνεσχισμῆς.

3) Ἡ σχάσις ἦτο ἀκριβῶς ὁμοία πρὸς ἐκείνην τῶν ραγῶν «ραπίσματος».

4) Αἱ προσβεβλημέναι σταφυλαὶ ὑπὸ ὠίδιου καὶ περνοσπόρου δὲν ἔδωσαν ράγας ἐσχισμένας καὶ ξηρὰς τῆς μορφῆς ἐκείνων τοῦ «ραπίσματος».

Ἐξ αὐτῶν δύνανται νὰ ἐξαχθοῦν τὰ ἑξῆς συμπεράσματα :

1) Ὅτι εἶναι δυνατόν ἡ ἐκ τῶν ἔξωθεν διδομένη ὕγρασις διὰ τῆς δρόσου ἢ τῆς βροχῆς νὰ προκαλέσῃ σχάσιν τῶν

ραγῶν ἀκριβῶς ὁμοίαν πρὸς ἐκείνην τῶν ραγῶν τοῦ «ραπίσματος».

2) Ὅτι ὅλαι αἱ ράγες τῶν σταφυλῶν δὲν εἶναι ἐξ ἴσου ἐπιδεκτικαὶ σχάσεως ὑπὸ τὴν δράσιν τοῦ ὕδατος (ἐνυδατώσεως), συνεπῶς δικαιολογεῖται ἐπαρκῶς ἡ ἐμφάνισις σταφυλῶν μετὰ τινῶν ραγῶν ἐσχισμένων καὶ ξηρῶν καὶ οὐχὶ ἐξ ὁλοκλήρου ξηρῶν, ὅταν δεχθῶμεν ὡς αἴτιον τοῦ ραπίσματος τὴν ὑγρασίαν.

Ὡς τελικὸν δὲ συμπέρασμα : Ὅτι ἡ ξήρανσις τῶν ραγῶν προέρχεται ἐξ ἀφυδατώσεως τούτων εὐθὺς μετὰ τὴν σχάσιν, ἢ δὲ σχάσις ἐξ ἀπορροφῆσεως ὑγρασίας. Τοῦτο ὅμως ἀπαιτεῖ ἐπιβεβαίωσιν δι' ἐπιτοπίου πειρατισμοῦ.

Πρὸς διαχωρισμὸν τοῦ «ραπίσματος» ἐξ ἄλλων παρομοίων ζημιῶν τῶν σταφυλῶν καὶ πρὸς ἀποφυγὴν συγχύσεως ἀναφέρομεν ὀλίγα τινὰ περὶ αὐτῶν.

Παρόμοιαι ζημιαί τῶν σταφυλῶν αἰτίνες παρετηρήθησαν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὠριμάνσεως μέχρι τοῦ τρυγητοῦ εἶναι αἱ ἑξῆς :

1) Ζημιαί ἐκ τῆς προνύμφης τῆς Εὐδεμίδος. Ἡ προνύμφη (σκώληξ) κατατρύγουσα τὴν σάρκα καὶ τὸν μίσχον τῶν ραγῶν προκαλεῖ ξήρανσιν ἢ τῇ ἐπεμβάσει μικροοργανισμῶν σῆψιν αὐτῶν.

2) Σταφυλαὶ προσβεβλημέναι ὀψίμως ὑπὸ τοῦ ὠίδιου δίδουν ράγας μετὰ φλοιοῦ ἀνελαστικοῦ, καὶ ἐλαφρῶς ἀνωμάλου, ρυκνὰς καὶ ἐνίοτε ἐσχισμένους, πολλάκις δὲ ξηρὰς.

3) Σταφυλαὶ προσβεβλημέναι ὑπὸ ὀψίμου περνοσπόρου δίδουν ξηρὰς ράγας.

4) Αἱ βροχοπτώσεις κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ χρώματος προκαλοῦν εἰς τὰς εὐμεγέθεις (γουλὰς) ράγας ὡς καὶ εἰς ράγας πυκνοράγων σταφυλῶν σχάσιν τῆς κορυφῆς αὐτῶν καὶ ἀκολοθεῖ συνήθως σῆψις ἢ ξήρανσις τούτων.

β) Διάφορα ἄλλα αἷτια, ὡς ἡ ἡλίασις κτλ., προκαλοῦν ὁμοίως ξήρανσιν τῶν ραγῶν.

Πάντα τὰ ἀνωτέρω ὅμως αἷτια ζημιώνουν τὸν σταφιδόκαρπον κατὰ τρόπον ὅστις εἶναι χαρακτηριστικὸς δι' ἐκάστην περιπτώσιν καὶ δὲν ἐπιτρέπεται σύγχυσις μετὰ τῆς περιγραφείσης ζημίας ἐκ τοῦ «ραπίσματος».

ΚΩΝ. ΓΙΑΛΛΑΗΣ